

РЕШЕНИЕ

№ 314

гр. София, 06.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 32 СЪСТАВ, в публично заседание на осми декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАРИЯ М. ЗАПРЯНОВА

при участието на секретаря КАМЕЛИЯ Й. ЙОТОВА КУПЕНОВА
като разгледа докладваното от МАРИЯ М. ЗАПРЯНОВА Гражданско дело № 20221110159462 по описа за 2022 година

Страни в производството са:

Ищец: Е. Д. М. с ЕГН *****, гр. София, ж.к. *** 2, бл.507, вх.А, ет.2, ап.5, понастоящем в ЦСЗ, чрез назначения от СГС служебен адвокат Ю..

Ответник: ***, гр. София, ул. Г. *** №17, чрез съдия З. ***, подава отговор на исковата молба в срока по чл.131 ГПК.

Предявен е осъдителен иск по чл. 26 ЗОДОВ за сумата 20000лв., ведно със законната лихва от 2.11.2022г. до плащането– обезщетение за неимуществени вреди от нарушаване правото на ищеца на разглеждане и решаване в разумен срок на гр.д. №12469/2018г. по описа на АССГ.

Ищецът сочи, че е търпял вредите от бавното правосъдие в периода 1.10.2018г.- 10.10.2022г. Твърди, че бавенето на делото било жесток психически тормоз и му причинило безнадежност, отчаяние, безпомощност, унижение, унищожило вярата му в правосъдието.

Ответникът оспорва иска. Соци, че АССГ е най-натовареният административен съд в страната, включително и съдията-докладчик по делото. Ако бъде установено забавяне, то се дължи на обективни обстоятелства, а именно, че държавата чрез ВСС не е изпълнила задълженията си по чл.16 и чл.30 ЗСВ, като не е обезпечила съдебната система с достатъчно ресурси и не е разпределила делата по ефективен начин.

Относно редовността на исковата молба: същата е съобразена с изискванията на чл127 ГПК, поради което е редовна.

Относно допустимостта на иска: съгласно чл.26, ал.3 ЗОДОВ предявяването на иск за обезщетение за вреди по висящо производство не е пречка за предявяване на иск и след

приключване на производството. От разпоредбата следва, че искът е допустим и преди приключване на производството.

От представеното копие от гр.д. №12469/2018г. по описа на АССГ е видно, че същото е образувано на 28.11.2018г. по искова молба на Е. М. срещу ГД Охрана. Ищецът претендира сумата 15000лв. обезщетение за неимуществени вреди, тъй като на 22.3.2018г. служителите на ГДО не го закарали в АСНС, за да се запознае с материалите по д. № 102/2018г., а го закарали в СГС, с което го лишили от възможност да организира защитата си. На 13.10.2022г. исковата молба е оставена без движение. След изпълнение на указанията на съда, на 23.3.2023г. делото е насрочено в осз на 3.7.2023г. Проведени са съдебни заседания на 3.7.2023г., 30.10.2023г. и 14.12.2023г., когато съдът е обявил, че ще се произнесе с решение.

По настоящото дело в съдебно заседание на 8.12.2023г. беше доведен допуснат свидетел на ищеца за установяване на претъпените неимуществени вреди. Свидетелят посочи, че не знае за какво е делото.

При така установените факти, съдът намира следното от правна страна:

Нормата на чл.26 ЗОДОВ (ДВ бр.98/2012г.) предвижда, като вътрешноправно средство за защита, самостоятелна хипотеза на отговорност на държавата за вреди, причинени на граждани и на юридически лица от нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок по чл.6 §1 от ЕКЗПЧ, като претенцията за обезщетение, съгласно чл.8 ал.1 ЗОДОВ, се разглежда по този закон и реда на ГПК. Критериите, въз основа на които съдът прави преценката си дали е допуснато нарушение, са посочени примерно в закона (чл.26 ал.2 от ЗОДОВ), като са приложими стандартите, установени в практиката на ЕСПЧ. Производството е за присъждане на обезщетение за причинени вреди на граждани от неправомерни действия на държавата. Отговорността е обективна и се носи от държавата, а не от нейните органи или длъжностни лица, без значение кой е причинил вредоносния резултат. Държавата и нейните органи се разглеждат като едно цяло (Решение №76/11.4.2016г. по гр.д.№ 5721/2015г. на III г.о., постановено по реда на чл.290 ГПК).

Нормата на чл. 6, § 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи регламентира правото на справедлив съдебен процес, съгласно който всяко лице при определянето на неговите граждански права и задължения или при наличието на каквото и да е наказателно обвинение срещу него има право на справедливо и публично гледане на неговото дело в разумен срок от независим и безпристрастен съд, създаден в съответствие със закона. Според Европейският съд за правата на човека предписанието за разумен срок на делото се нарушава само от закъснения, за които са отговорни държавните органи, като разумният характер на продължителността на производството трябва да бъде преценен в светлината на конкретните обстоятелства по всяко дело и с оглед на следните критерии: сложността на делото, поведението на жалбоподателя и съответните органи и на какво е бил изложен жалбоподателят в процеса. Държавата отговаря за забавянето на разглеждането и решаването на делото от предявяването на иска до влизането в сила на решението, като спазването или неспазването на инструктивните срокове за извършване на отделните

съдопроизводствени действия, е без значение. Релевантна е общата продължителност на делото с оглед неговата фактическа и правна сложност. Съдът установява осъществяването на отделните забавяния и причината, която ги е предизвикала, доколкото държавата не отговаря за забавянията, дължащи се на поведението претендиращата обезщетение страна.

Съгласно чл.2б, ал.2 ЗОДОВ съдът взема предвид общата продължителност и предмета на производството, неговата фактическа и правна сложност, поведението на страните и на техните процесуални и законни представители, поведението на останалите участници в процеса и на компетентните органи, както и други факти, които имат значение за правилното решаване на спора.

Изискването за разглеждане и решаване на делата в разумен срок не следва да взема приоритет над други принципи на процеса като осигуряване на равенство на страните, състезателно начало и решаване на делото въз основа на обективно събран и преценен доказателствен материал и най-вече – здравето на страните.

В случая е видно, че в периода 28.11.2018г.- 13.10.2022г не са извършвани процесуални действия по делото. Една част от този период съвпада с периода 13.3.2020г.-1.4.2022г. на извънредно положение и извънредна епидемична обстановка във връзка с ограничаването на епидемията от Ковид – 19. Общеизвестно е, че по време на действието на противоепидемичните мерки провеждането на открити съдебни заседания е силно ограничено. След 13.10.2022г. съдът е извършвал дължимите процесуални действия ритмично и в кратки срокове. Забавянето на делото до голяма степен се дължи на обективна причина /епидемията от Ковид-19 и наложените ограничения в работата на съда/.

Отделно от изложеното, от свидетелските показания не се установи дали ищецът е претърпял неимуществени вреди във връзка със забавянето на това конкретно дело, доколкото свидетелят посочи, че не знае за какво е делото.

С оглед на изложеното съдът намира, че не е нарушено правото на ищеца за разглеждане на делото в разумен срок, поради което предявеният иск е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

По разноските: При този изпод на спора разноски се дължат ответника за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв.

Воден от горното, Софийски районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Е. Д. М. с ЕГН *****, гр. София, ж.к. *** 2, бл.507, вх.А,

ет.2, ап.5, понастоящем в ЦСЗ, срещу ***, гр. София, ул. Г. *** №17, иск по чл. 26 ЗОДОВ за сумата 20000лв., ведно със законната лихва от 2.11.2022г. до плащането– обезщетение за неимуществени вреди от нарушаване правото на ищеца на разглеждане и решаване в разумен срок на гр.д. №12469/2018г. по описа на АССГ.

ОСЪЖДА Е. Д. М. с ЕГН *****, гр. София, ж.к. *** 2, бл.507, вх.А, ет.2, ап.5, понастоящем в ЦСЗ, да плати на ***, гр. София, ул. Г. *** №17, сумата 100лв. разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните с въззивна жалба пред СГС.

Съдия при Софийски районен съд: _____